

MİRAC KANDİLİ KONUŞMASI*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Cenâb-ı Feyyâz-ı Mutlak ve Rabbü'l-Felak Hazretleri bu Mi'racımızı, cümlemiz hakkında, mübarek ve müteyemmin eylesin... Birçok seneler bu gibi kandillere ve gecelere sağlık afiyetlerle erişmek de nasib ü müyesser eylesin... Bizi de uyanık kullarından edip, bu Mi'racların kadr ü kıymetini bilenlerden eylesin...

Hepimiz birçok seneler bu Mi'rac'ı idrak etmiş oluyoruz, gelip geçiyor. Bizde ise hiçbir uyanıklık olamıyor. Eski halimiz ne ise, yine aynı hale devam edip gidiyoruz.

Mi'rac'ı hepiniz bilirsiniz ki, işte Efendimiz SAS'in nâil olduğu bir devlet... Cenâb-ı Feyyaz-ı Mutlak Hazretleri, ona bu nimeti ihsan buyurdu. O günkü insan belki şaşaladı. İmanları zayıf olanlar yahut imansız olanlar;

“—Olmaz böyle şey!” dediler.

İman edenler ise hiç şüphe etmeden:

“—*Lâ ilâhe illa'llâh, muhammeden rasûlü'llâh, âmennâ!*” dediler. “Olur!” dediler.

Bugün biz ise el-hamdü lillâh, Allah-u Teâlâ'nın verdiği çeşitli nimetlerle görüyoruz ki, Mekke'ye eskiden üç ayda gidilirken, bu gün üç saate indi iş... Üç ayda gidiyorduk, şimdi üç saatte gidiyoruz. Geçen gelişimde Mekke'de

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

aldığım abdestle sabah namazını orada kıldım, öğle namazına da burada cemaate yetiştim. Bu tabii, Allah-u Tealâ'nın bize verdiği bir lütfu... İnsanların yaptığı bir harika, insanların yaptığı bir şey... E, Allahu Tealâ'nın kudreti karşısında, mukayese olunmaz tabiatıyla...

O Efendimiz SAS'in meselâ, Mekke-i Mükerreme'den Kudüs'e kadar gidişi bugün basit bir şey... Yani, kim bilir bir saat sürmez belki... Tayyare ile bir saatte git, bir saatte gel Kudüs denilen yere... Bunda şaşılacak bir şey yok, Allah-u Tealâ'nın kudreti...

“—Semâvâta urucu?”

O da Allah-u Tealâ'nın kudreti... İnsan kendi kuvvetiyle çıkamaz oraya... Ama Allah-u Tealâ isterse, çıkarır kulunu... Onun için, bunda şüphemiz yok el-hamdü lillâh. Yalnız, bizim de o mertebeye erişmemizi, Cenâb-ı Hak cümlemize nasib etsin...

O mertebeye ulaşmak için, tayyare gibi uçmak lâzım değil. Yahut kuşlar gibi kanatlanıp da yükseğe çıkmak hüner değil... Allah-u Tealâ'nın emirlerine mutî, Peygamber SAS'in sünnetine mutî, İslâm'ı tam mânâsıyla yaşamayı isteyen insanlara, bu devlet her zaman nasib olur.

Efendimizin Mi'rac'ı, bu kitapla sabit olanı... Her gün Mi'rac'daydı o! Her gün, her anı Mi'rac içerisinde... Fakat büyüklerimizden de çok Mi'rac edenler olmuştur. Bu Mi'rac denilince, mânevî Mi'racdır. Geceleri rüyalarımızda, biz nerelere gidiyoruz? Bu, oluyor demek ki! Bir an içerisinde gidip geliyoruz. Nasıl gitti?

Cesedimizi de orada görüyoruz. Sabahleyin de güzelce naklediyoruz; filanları, falanları da gördüm, görüşüm diyerekten...

E bu kudreti, Allah-u Teâlâ istediği kullara da veriyor. Onlar da, meleklerle buluşuyorlar yukarlarda; gelip bize anlatıyorlar. Demek ki, olağan şeylerdir. Yalnız, bu olağan olabilmesi için istidat lâzım! Allah bu istidadı bize verirse, biz de nâil oluruz.

Bu istidat ise; Allah-u Teâlâ'nın emrini tutmak, yasağından kaçmakla olur. Şu iki iş; emrini tut, yasağından kaç... Bugün bu emrini ancak biz namazda tutuyoruz. Namaz kılıyoruz el-hamdü lillâh... Onun için, "Namazdır mü'minin Mi'racı!" oluyor ama o namazı kılmayı Allah-u Teâlâ cümlemize nasib etsin...

Huzur ve huşu ile namaz kılmak... Yoksa aklımız şurada, aklımız burada... İmam efendi, "*Allâhu ekber*" diyor, biz de yatıyoruz. İmam, "*Semia'llâhu li-men hamideh*" diyor, biz de kalkıyoruz. Ama akıllarımız, her birimizinki bir tarafta... Böyle değil... Hakk'ın huzurunda olduğunu mütalaa ederekten, huzur ve huşu içerisinde bir namaz, Mi'rac'dır mü'minler için... Mü'minlerin Mi'racıdır.

Bu namazı kılmak kolay olmaz tabii... Dünya meşgaleleri bizi boğuyor her taraftan. Boğduğu için, namaza durduğumuz vakitte, dünya işleriyle meşgul olmaktan kendimizi alamıyoruz.

Bu meşgaleden kendisini kurtarmak için, insanın kendisini hiç olmazsa muvakkat bir zaman, Allah'a vermesi lâzım! Onun için diyorlar ki:

Ezan okunmadan camiye git! Ezan okunduktan sonra değil, ezan okunmadan evvel, hiç olmazsa Öyle beş-on dakika kendini dinle! Ben neyim, ne için geldim?

Şimdi bu Mi'rac'da en güzel Şey: Cenâb-ı Hak bizi ibadet için yaratmıŐ. Bu ibadet de, Allah'ı bilmekle olur. Allah'ı bilmeyen insan, ibadet edemez Allah'a. Allah'ı bilirse ona ibadet eder. O Allah celle ve l ki; bizim her Őeyimizi görür, bilir, iŐitir... Her halimize vakıf! Hem, her zaman vakıf... Gecede de vakıf gündüzde de vakıf... Hiç kusursuz olan bir Őeyimiz yok... Bunu insan tam manasıyla idrak ederse, adımını atarken de düŐünerek atar.

Yapacağı işi yaparken de düŐünerek yapar, çünkü Allah görüyor, biliyor, iŐitiyor. Daha ne yapacak? Ne olacak halimiz?

Ama biz bunu biliyoruz da, bu biliŐe uyamıyoruz. Biliyoruz; bildiğimiz halde de yapacaklarımızı yapmaktan geri kalmıyoruz. Halbuki insanlar bunu bilince olgunlaŐması, kemlleŐmesi lâzım. Bu olgunluğu ve kemali elde edemediğimiz için bakıyoruz ki, hep birbirimizin aleyhinde birbirimizin kuyusunu kazmakta, birbirimizi ktlemekte, Őeit halleri olagelmekte olduğunu hepimiz görüyoruz. Bu neden? Hep kendimizin kusurundan... Bizim büyüklerimiz bize diyor ki:

“–Sen ne kadar büyük adam olursan ol, ilmen büyük ol, servet itibariyle büyük ol, kuvvet itibariyle büyük ol, ne kadar olursan ol; ol amma, karŐındaki insanı kendine daha a'l ve

efdal bil!” diyor büyüklerimiz.

Niçin? Öyle olunca hürmet saygı karşılıklı birbirine denk olur. Sen onu sayarsın, o da seni sayar. Böylece tatlı tatlı geçinir insan... Yoksa büyüdükçe mâdûnunu küçük görürse; e o da Allah'ın kulu... Şu Hz. Ömer'in hadisesi cümlemize ibret levhası: Deveye bir saat kendisi biniyor, bir saat de kölesini bindiriyor... Neden? O da Allah'ın kulu... Var mı bunu bugün yapabilecek bir adam? Ama müslümanlık emrediyor bu işi...

Selman-ı Farisî, Bağdad'a valiy-i umûmi olmuş; fakat halktan ayırılacak bir tipi yok... Bu adam validir diye kimse bilmiyor. Bilemez, halk gibi giyiniyor. Belki halkın giyiminden çok daha aşağı bir kıyafette de, Şam'dan gelen bir misafir onu hamal zannederekten:

“—Şu benim eşyalarımı eve götürüver!” diyor.

O da, hiç büyüklük taslamadan,

“—Pekiyi...” diyor, eşyayı alıyor.

Kimdir bunu yapan? Selman-ı Farisî gibi valiy-i umûmîlik yapan bir zât... Kim yapar bunu bugün? Bize bile deseler, biz bile yapmayız. Valiyi umûmi olan bir zat nasıl yapar bu işi? Ama Peygamber SAS'in mektebinde okuyan, onun dizinin dibinde oturan insanların haline bak da, onlardan ibret al! Bizim halimiz, ne kadar acınacak bir hal...

Onun için, tarikatlar var ya, o tarikatların içerisinde bhusus Nakşi Tarikatı'nın gayesi; diyor ki:

“—Biz ancak hizmet için yaratılmış insanlarız. Bizim vazifemiz halka hizmettir. Halkı hizmet lâzım olduğu vakitte, tesbihi sonraya bırakırız biz!” diyor.”

Ubeydullâh-i Ahrar Hazretleri'nin sözüdür. *Edille-i Nakşibendiyye*'de yazar. Çok güzel!

Şimdi bizim tesbih ve nafîle namazlarımız var ya, bunları da kılacağız. Fakat halka hizmet de var; halka hizmeti tercih ederiz. Tesbih ne zaman olsa yapılır. Yâni, “Bu tarikatın kuruluşundaki gâye, halka hizmettir.” diyor. E bu halka hizmet olunca, nasıl yapılacak halka hizmet? Bedenen, mâlen, nasıl yapacaksın bu işi... Bugün en çok muhtaç olduğumuz da bu hizmet...

Onun için, o devirlerdeki insanların yetişiş tarzında, büyükleri onları terbiye etmek için, evvelâ insanlara hizmeti öğretmişler onlara... Yâni:

“—Efendim beni kabul etmez misin dervişliğe, evlatlığa?”

“—Pekiye evlâdım. Şimdi senin vazifen; insanların bitlerini temizleyeceksin, hastalarına bakacaksın! Şurada yardım, burada yardım... Yap bakalım!”

Senelerce sonra:

“—Hadi hayvanların da hizmetine bak bakalım! Hayvanları bul, hastalıklarını tedavi et! Şunu yap, bunu yap...”

Tam 14 sene ağır hizmetlerde kullandıktan sonra onlara ders veriyorlarmış.

Hattâ onlardan biri olan Şibli Hazretleri –ki akşam okudum– derviş olmak istemiş. O devrin büyüklerinden Cüneyd-i Bağdâdî’ye demişler ki:

“–İşte bunu al, senin terbiyene girecek!”

O da gelmiş, boynunu bükmüş... Cüneyd-i Bağdâdî de demiş: “–Evlât, ilk vazife, git helâları temizle bakalım! Sularını

doldur. Bu hizmeti yap!” Tam yedi sene –yedi gün değil, yedi saat değil efendi, yedi sene– bu hizmette kullandıktan sonra, ikinci bir hizmet daha vermiş. Yedi sene de orada kullandıktan sonra, kendisine demiş ki: “–Şimdi bu derslere devam et bakalım!” Niçin? Evvelâ burnunu kır, yâni nefsini öldür! Burnu kırılmadıkça, nefsi öldürülmedikçe, insanın ıslah olma kabiliyeti yok... Nefis bir ejderha...

Nefis hakkında:¹

أَعْدَىٰ عَدُوِّكَ نَفْسُكَ الَّتِي بَيْنَ جَنْبَيْكَ

(A’dâ adüvvüke nefsüke’lletî beyne cenbeyke)
“Senin en büyük düşmanın iki yanın arasındaki, içindeki nefsidir.” buyrulmuştur. Onu ıslah etmek en birinci vazife... O nefsin ıslâhı da burnun kırılmasıyla oluyor.

Okudukça bizim nefsimiz kabarıyor. Okudukça

¹ Beyhakî, *Zühdü’l-Kebîr*, c.I, s.359, no:355; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.III, s.408, no:5248; Harâitî, *l’tilâlü’l-Kulûb*, c.I, s.35, no:32; Ebû Mâlik el-Eş’arî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IV, s.431, no:11263; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.143, no:412, 2144; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVIII, s.270, no:19379.

kabarıyor. Büyüdükçe kabarıyor... Ondan sonra da onun hakkından gelmek ne mümkün... Görüyoruz: “—Ben de derviş olmak istiyorum!” “—Al sana, şu kadar tesbih çek!” Nereden yapacak, bu tesbihi nereden çekecek? Nereden yapacak onu? Çünkü burun büyük, nefis kabarmış... İslahı kabil olmazsa, öyle riyazetlerle mümkün ama o büyükleri de bulmak, bugün mümkün değil yâni... Allah hepimizi affetsin... Mi’rac’ı isteyen mümin kardaşlar, evvelâ nefislerini ıslah edip onu yola getirmeli! Beş vakit namazı güzelce kılmaya çalışmalı!

Oruçlarını öyle güzelce tutmaya çalışmalı! Herkese de kardeş gözüyle bakıp, onu himayesine almalı, onu sevmeli! “Şu kusurlu, bu kabahatli...” diyerekten, ondan bundan darılırsak, aleyhinde bulunursak; demek ki, insanlıktan nasibimizin çok az olduğu anlaşılıyor.

Onun için, bugünkü sıkıntılarımızın başı, hep nefsin ıslahsızlığı terbiyesizliği, azgınlığı... Bu nefisler ıslâh edilse, bu böyle olmaz... Allah hepimizi affetsin!

Bu mübarek geceler, büyük bir nimettir. Büyük bir devlettir. Güzelce bir istiğfar ederiz;

“—Aman yâ Rabbî! Ben bu işleri becerecek halde değilim. Kabahatim çok, kusurum çok... Günahlarım da çok... Sana iltica ediyorum, sana sığınıyorum yâ Rabbî! Bana kuvvet ver, kudret ver, yardım eyle de, nefsimi ıslah edip senin sevdiğin, razı olduğun bir kul olabileyim!” diye Allah’a yalvarırız.

Hepiniz görüyorsunuz ki, buradan gidiciyiz.

Kimseye burada kalma yok! Bugün olmazsa yarın. Onun için, ilk ders ölümü verirler. Niçin? Hazır ol! Ecel ne zaman gelirse gelsin sen hazır ol! Hazır ol da, yüzü kara değil de ak yüzle Hakk'ın huzuruna varmak için, günahlardan vazgeç ve Allah'ın emirlerine inkıyad eyle!

Namazı vaktinde kılmak büyük devlet... Onun için biraz evvel gel, boynunu bük, yaptığın hataları düşün, kusurları düşün! Nefsini muhasebeye çek! “Neler yaptım ben bugün? İyilikler mi yaptım, kötülükler mi yaptım? Kimi darılttım, kimi incittim? Helâl mi yiyorum, haram mı yiyorum? Bunlar bize doğru mudur, lâayık mıdır?” diye bir hesaba çek kendini! O hesabın altından çıkan neticeye bak! Ona göre, Allah-u Tealâ'ya ilticada ellerini kaldır;

“—Aman yâ Rabbî, ben bu işin içinden çıkamadım! Sen benim yardımcım ol da, sen beni kurtar!” de!

Çünkü nefsimiz var, arkasında da şeytan var. Hem nefis, hem şeytan; iki tane azılı düşman... Elimize geçmez, tutamayız, yakalayamayız. Bunun çaresi, bu düşmanları yaratan Allah'a sığınmak... Onları yaratan da Allah... Binâen aleyh, “Yâ Rab, ben bunların hakkından gelemiyorum; yardımcım ol, beni kurtar! Yoksa ben perişan olacağım.” diyerek çeşitle dillerle Cenâb-ı Hakk'a yalvarmak ve bu surette de, “Mi'rac olan bu gecemizde, bizi de sevgili kulların arasına kabul et yâ Rabbi...” diye dua etmek.

Mi'rac'ın asıl yüksekliği, insanların kötü huyları bırakıp, iyi huylar sahibi olmasıyla olur. Kötü

huyları bırakıp iyi huylara sahip oldun muydu, Mi'rac'a nâil olursun.

Mi'rac'da sen göklere çıksan nolacak, göklerden insan ne olacak? Hani bugün tayyareler çıkarıyor bizi yukarı... Çok daha yukarı çıkarsınlar da, Arş'ı marşı görelim, nolacak? Bir şey olmaz, yine biz buyuz. Maksad, insanın insan olması... İnsanın insan olması kadar da zor şey yok! En zor şey, insanlık...

Zengin olmak kolay, nasıl insan olursan ol. Var işte birçok büyük zenginler... Öyle insanlıkta nasibi olanlar pek az. Asıl gaye de, insanın insan olması... Buraya geldik, insan olmak için. Buraya gelirken, Allah-u Tealâ bize hem cennette, hem cehennemde iki tane ev yapmış. Cennetteki yerimiz de hazır, cehennemdeki yerimiz de hazır. Burası imtihan yeri... Yolladı bizi buraya...

“—Kulum, sen şimdi bak; istersen cenneti seç, istersen cehennemi seç! Yerin hazır.” diyor.

E, Allah burada hepimize de akıl fikir vermiş... Kitap da göndermiş, peygamber de göndermiş. Onların izinden gidersek, elbette yerimiz cennet olur. Ölürken de rahat rahat ölürüz. Yok, onların yolunu bırakıp da şeytanın yoluna, nefsin yoluna uyarsak; gideceğimiz yer de ma'lûm artık... O da ne büyük felâket!

Onun için en büyük gaye, Allah u Tealâ'nın sevdiği bir kul olabilmek! Sevdiği bir kul olabilmek için de, nefsin elinden kurtulmak lâzım! Nefsin elinden kurtulmadıkça da buna imkân yok.

Onun için, Ramazan geliyor önümüzde... Bunlara Üç Ay derler. Bu Üç Aylar'da oruç tutabilmek:

“—Yâ Rabbi, ben nefsimin ıslâhına çalışıyorum. Sen de bana yardım et!” demek...

Ramazan'da oruç tutacağız otuz gün, bu az bir şey değil... Bu günlerde insan kendisini hesaba çeker, teraziye kor. Hayırlı işlerde mi, yoksa hayırsız işlerde mi? Ona göre nedametler, pişmanlıklar yaparaktan, gözyaşlarını da akıtaraktan:

“—Aman yâ Rabbi! Beni affet de, beni sevgili kulların arasına kabul et...” diye dua eder.

Sevgili kulu oldun mu, korkma! Korkma, her şey senin. İş, o sevgili kullarından olabilmekte...

Bugün okudum da hoşuma gitti: Hasan-ı Basri Hazretleri var, eski büyüklerimizden... Tabiin devrinin insanı. Bir de o devrin evliyası var, Habîbü'l-Acemî... Ma'lûm, Basra'da su çok. Bir taraftan bir tarafa geçmek için, kayıklara, gemilere ihtiyaç oluyormuş... İskelede bekliyor Hasan-ı Basri Hazretleri... Habibü'l-Acemî de gelmiş.

“—Ne bekliyorsun burada?” demiş.

“—Gemi gelsin de binelim, de gidelim!” demiş.

“—Allah Allah! Sende yakın denilen kudret kuvvet yok mu? Allaha yakınlığın olduğu halde gemiye ne ihtiyacın var?” demiş. “*Bismi'llâh*” deyip, suyun üzerinde yürüyüp geçmiş öbür tarafa...

Tabii Hasan-ı Basrî Hazretleri büyük alim, ama

duraklamış. Gemi gelmiş, geçmiş. Kitap sahibi diyor ki:

“—Bunların hangisi efdal, hangisi daha büyük?”

“—Hasan-ı Basrî büyük!” diyor.

Öteki yükselmiş, yakınlığa vasıl olmuş ama beşerle ilgisi yok!

Şimdi, biliyorsunuz ki, yağmur gökten gelir amma, sular yerden buhar olur çıkar, bulutlar olur, göklerde toplanır. Yağmur halinde, inkılab edip aşağıya dökülür. Eğer buradan çıkan buhar halindeki sular aşağıya akmazsa, susuz kalırız. İçecek su da bulamayız, bahçelerimiz, tarlalarımız da susuz kalır. Ölürüz en nihayet!

Maksat, yükseldikten sonra aşağıya inmek! Yükseldikten sonra Allah'ın kullarıyla hemdem ol! Onları irşada çalış! Kötüleri iyi etmeye gayret eyle! Yoksa sen de onlarla beraber olup, meyhanelerde oynayacak değilsin ya... Maksat, aşağıya indikten sonra kulların irşadına gayret etmek...

Yavrum, bu mülkün sahibi var! Bak, bu cami denilen binayı, sana birisi dese ki:

“—Bu tabiatın bir eseridir. Vaktiyle işte, rüzgârlar taşları yuvarlamış gelmiş. Topraklar da buraya gelmiş... İnsan da biraz yardım etmiş; süslemiş cami olmuş.”

İnanır mısınız bu işe? Var mı bir inanacak? Kimse inanmaz. E, “Koca saltanat, koca âlem kendi kendine oldu.” deyince nasıl inanır insan? İmkân mı var? Öyleyse bunun sahibi var. Kim? Allah Celle ve A'lâ...

İşte o Allah, tabiatın, mahlûkatın sahibi... O kadar büyük mahlûkları var ki, tarifine imkân bulamayız. Büyüğünü göremiyoruz, fakat küçüğünü size söyleyeyim:

Bugün mikrop dediğimiz, ufacık, gözümüzle göremediğimiz mikrop, bizim canımıza okuyor... Doktor da aciz... E, göremiyorsun yahu, ufacık. İki yüz bin defa büyüyecekmiş de biz görecekmışız, o mikrobu... Hayalde boş laf gibi. Onun için, ufacık bir mahlûkla bizi terbiye eden, Allah-u Celle ve A'lâ'nın kullarıyız biz. Binâen aleyh, onun kuvvet ve kudretine nihayet yok! Ona ilticadan başka çaremiz yok...

En güzel iltica da:

“—Aman yâ Rabbi, bizi bu Mi'rac gecesinde afv u mağfiret eyle de, sevdiğin razı olduğun kulların arasına kabul eyle!” diyerekten Cenâb-ı Hakka yalvarmak...

Çoluk çocuğumuza da sahip olmak, onları başıboş bırakıvermemek... Gerek kız gerek erkek, hepsi evlâtlarımız, hepsi de Allah'ın kulları... Yaratan Allah'tır.

Onun için, en çok ilme ihtiyacımız var. Cenâb-ı Allah-u Celle ve

A'lâ, Kuran'ı Azimüşşan'ın bir yerinde buyuruyor ki:

وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا

(ط:١١٤)

(*Ve kul rabbi zidnî ilmâ*) “De ki: Yâ Rabbî,

benim ilmimi artır!” (Tâhâ, 20/114) Cenâb-ı Peygamber SAS de diyor ki: (*Rabbi zidnî ilmâ*) “Yâ Rabbî, benim ilmimi artır!” Cenâb-ı Peygamber’in ilminin sonu da yok, çok ilimler sahibi... Fakat öyleyken yine Allah-u Tealâ diyor ki ona: “Söyle: Yâ Rabbi, benim ilmimi artır!” İlim çok, dalları bir sürü... Fakat en mühim ilim, Kur’an ilmidir. Allah-u Tealâ’nın gönderdiği kitabın ilmi... Onu okumak, anlamak çok mühim. Saadetimiz ona bağlı, selametimiz de ona bağlı. Yoksa bugün bilgide gâvurlar bizi geçmiş. Bugün bütün fenler, onlardan geliyor bize... Bir şeyden de haberimiz yok! Onlar bizden üstün mü? Hayır; asıl bilgi, Allah-u Tealâ’nın kitabını bilip, ona uymaktan ibarettir. Yoksa bilmek kâfi değil! Bugün, şarkıyatçı denilen gâvurlar içerisinde, onu bilenler de var. Fakat imanları olmadığı için, hiç faydası yok! Bil; bildikten sonra, Allah-u Tealâ sana ne diyor, ona uy! Allah-u Tealâ, onu öğrenip onunla amel etmeyi, öğrendiğimizi bilmeyenlere de öğretmeyi cümlemize nasib etsin... Onun için Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

² Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1919, no:4739; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.70, no:1452; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.173, no:2907; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.76, no:211; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.69, no:500; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.324, no:118; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.13, no:73; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.II, s.324, no:1932; Ne-seî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.19, no:8037; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.326; Ebû Avâne, *Müsned*, c.II, s.445, no:3766; İbnü’l-Ca’d, *Müsned*, c.I, s.84, no:475; Tahavî, *Müşkilü’l-Âsâr*, c.XI, s.277, no:4470; İbn-i Asâkir, *Mu’cem*, c.I, s.14, no:14; Ebû Nuaym, *Ah-bâr-ı İsfahan*, c.V, s.475, no:40139; Temmâmü’r-Râzî, *elFevâid*, c.I, s.93, no:208; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.169, no:2847; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.III, s.398; Hatîb-i Bağ-dâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.109, no:1767; Ebû Nuaym, *Hilye-tü’l-Evliyâ*, c.IV, s.194; Hz. Osman RA’dan.

خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ

(خ. عن عثمان)

(*Hayruküm men tealleme'l-kur'âne ve allemehû*) “Sizin en hayırlınız, Kur'an-ı Kerim'i öğrenenlerdir ve öğretenlerdir.”

Evvel lafzını öğreneceğiz, sonra da derinliklerine varmak için, manâlarını öğrenmeğe çalışacağız.. Derinliğinin sonu yok! Yalnız biz sathi olarak mânâsını anlasak, o da bize yeter! Onun için, Allah hepimize hidayetler nasib etsin! Tefvikını refik etsin...

Sevdiği, razı olduğu kuları arasına cümlemizi kabul eyesin...

İnsanlığı yedi mertebeye ayırmışlar, büyüklerimiz:

Birinci kısmı diyor ki, *emmâre*... Nefs-i emmâre; kötü bir huy. Gâvurlara lâyük, münafıklara lâyük... 12 tane ejderha gibi başı var.

İkincisine *levvâme* demiş. Üçüncüsüne *mülheme* demiş; tehlikeli.

Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.175, no:2909; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.528, no:3337; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.134, no:698; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.227, no:1241; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.301; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.X, s.459, no:5628; Hz. Ali RA'dan.

Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.18, no:1614; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.206, no:1157; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.191; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.V, s.290; Ukaylî, *Duafâ*, c.I, s.218, no:266; Sa'd ibn-i Ebî Vakkas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.525, no:2351, 2353; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.393, no:1251; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XII, s.400, no:12178.

Dördüncüsü *mütmainne*; eh oldukça iyi. Fakat ona da razı olmamış büyüklerimiz.

Onu atladıktan sonra, beşinci mertebeye gelerekten, *râziye* mertebesi diyorlar. Allah'ın senden razı olduğu bir hal! Sen Allah'ından razı, Allah da senden razı! En büyük devlet bu, işte!

Raziyyeden sonra da, *merzıyye* geliyor. Bu devlete erişirsen ne mutlu!

Bu devlete erişmek de, bugün bizler için mümkün değil! Çünkü iş çok, dünya galip. Sabahtan akşama kadar çalışacak... Akşama yatmağa bile vaktimiz kalmıyor. Yemeğe bile vaktimiz kalmıyor. Buna riyazetler ister. Meşakkatlere tahammül ister. Bunu yapacak kudretimiz de yok! Allah-u Tealâ'nın zikriyle meşgul olmağa; ona da gücümüz yetmiyor!

Akşam, bir efendiyi okudum ama ismi hatırımda değil; 90 yaşındaymış adam! Gündüzün çalışıyor; gece de geldiği vakitte, diz çöküp, ta sabaha kadar, seccadesinden ayrılmıyor... Ben ona uydum, gece yarısına kadar durdum. Fakat tahammül edemedim de, gece yarısı izin istedim de, kaçtım gittim.

Niçin? Zor! Ama zorluklar arkasında faydalar var. Allah'ın sevdiği bir kul olabildin miydi, bahtiyarsın artık! Senden iyisi yok o zaman! Mi'rac, her zaman senin için mümkün!

Allah kusurlarımızı affetsin de, şimdi beraberce bir istiğfar edelim:

“—*Estağfiru'llàh...*” (25 defa)

Estağfiru'llàh el-azîm el-kerîm ellezî lâ ilâhe

illâ hû, el-hayye'lkayyûme ve etûbü ileyh... Ve es'elühü't-tevbete ve'l-mağfirete ve'lhidâyete lenâ innehû hüve't-tevvâbü'r-rahîm... Tevbete abdin

zâlimin li-nefsihî, lâ yemlikü li-nefsihî, mevten ve lâ hayâten ve lâ nüşûra...

Seyyidü'l-istiğfarımızı tavsiye ederim. Gece yatarken üç kere; sabahleyin de kalktık mıydı üç kerre okursak, cenneti bize va'd ediyor Rasûl-ü Ekrem SAS:

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا
عَبْدُكَ وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ أَعُوذُ
بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ أَبُوؤُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ
وَأَبُوؤُ بِذَنْبِي فَاعْفِرْ لِي فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا
أَنْتَ

(Allâhümme ente rabbî, lâ ilâhe illâ ente halaktenî, ve ene abdük, ve ene alâ ahdike ve va'dike mesteta'tü, eüzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûü leke bi-nîmetike aleyye, ve ebûü bi-zenbî, fağfirlî, feinnehû lâ yağfiru'z-zünûbe illâ ente.)³

---

³ “Allah’ım! Sen benim Rabbimsin. Senden başka ilah yoktur. Beni sen yarattın. Ben senin kulunum. Gücümün yettiği kadar seninle olan ahdime ve sana verdiğim söze sadığım. Yaptığım hataların şerrinden sana sığınırım. Benim üzerimdeki nimetlerini anıyorum ve günahımı da itiraf ediyorum. Beni bağışla... Biliyorum ki günahları ancak sen bağışlarsın.”

اللَّهُمَّ أَنْتَ الْمَلِكُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ
وَبِحَمْدِكَ أَنْتَ رَبِّي وَأَنَا عَبْدُكَ ظَلَمْتُ نَفْسِي
وَاعْتَرَفْتُ بِذُنُوبِي فَاعْفِرْ لِي ذُنُوبِي جَمِيعًا فَإِنَّهُ
لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ

(Allàhümme ente'l-melikü, lâ ilâhe illâ ente
sübhanêke ve bi-hamdik, ente rabbî ve ene
abdük, zalemtü nefsî va'tereftü bi-zenbî,
fağfirlî zünûbî cemîan feinnehû lâ yağfiru'z-
zünûbe illâ ente.)⁴

وَاهْدِنِي لِأَحْسَنِ الْأَخْلَاقِ لَا يَهْدِينِي لِأَحْسَنِهَا
إِلَّا أَنْتَ وَاصْرِفْ عَنِّي سَيِّئَهَا لَا يَصْرِفُ عَنِّي
سَيِّئَهَا إِلَّا أَنْتَ لَبَّيْكَ وَصَعْدَيْكَ وَالْخَيْرُ كُلُّهُ
فِي يَدَيْكَ وَالشَّرُّ لَيْسَ إِلَيْكَ أَنَا بِكَ وَ إِلَيْكَ
تَبَارَكْتَ رَبَّنَا وَ تَعَالَيْتَ نَسْتَغْفِرُكَ وَنَتُوبُ
إِلَيْكَ

(Ve'hdinî li-ahseni'l-ahlâk, lâ yehdînî li-
ahsenihâ illâ ente, va'srif annî seyyiehâ, lâ
yasrifü annî seyyiehâ illâ ente, lebbeyke ve

⁴ "Allah'ım! Sen mülkün sahibisin. Senden başka Melik yoktur. Seni tesbih eder ve sana hamd ederim. Sen benim Rabbimsin, ben de senin kulunum. Nefsime zulmettim, günahımı itiraf ediyorum. Bütün günahlarımı bağışla... Çünkü günahları senden başka bağışlayacak yoktur."

sa'deyke ve'l-hayru küllühû fî yedeyke, ve's-şerru leyse ileyke, ene bike ve ileyke, tebârekte rabbenâ ve teâleyte, nestağfiruke ve netûbü ileyk.)⁵

اللَّهُمَّ اغْسِلْ عَنِّي خَطَايَا بِمَاءِ الثَّلْجِ وَالْبَرَدِ
وَنَقِّ قَلْبِي مِنَ الْخَطَايَا كَمَا يُنْقَى الثَّوْبُ الْأَبْيَضُ
مِنَ الدَّنَسِ اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَا كَمَا
بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ

(Allâhümme'ğsil annî hatâyâye bi-mâi's-selci ve'l-bered, ve nakkı kalbî mine'l-hatâyâ kemâ yünakka's-sevbü'l-ebyadu mine'ddenes, allâhümme bâid beynî ve beyne hatâyâye kemâ bâadte beyne'l-meşrikı ve'l-mağrib.)⁶

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ
الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ وَهُوَ

⁵ “Allah’ım, beni güzel ahlâka ilet... Senden başka beni güzel ahlâka eriştirecek yoktur. Kötü ahlâkı da benden uzaklaştı. Kötü ahlâkı benden uzaklaştıracak olan ancak sensin. Davetine uydum, yüce huzuruna geldim. Hayırların hepsi senin elindedir. Sana kötülük ulaşamaz. Ben senden geldim ve sana döneceğim. Ey Rabbimiz! Sen çok mübarek ve çok yücesin. Mağfiretini diliyor ve sana dönüyoruz.”

⁶ “Allah’ım! Hatalarımı kar ile, kar suyu ile temizle. Beyaz elbisenin lekelerden temizlendiği gibi benim de kalbimi ünahlardan temizle... Allah’ım! Doğu ile batı arasını uzak kıldığın gibi, günahlarımla benim aramı da uzak kıl...”

عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

(*Lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerike leh, lehü'l-mülkü ve lehü'lhamdü yühyî ve yümîtü ve hüve hayyün lâ yemût, ve hüve alâ külli şey'in kadîr.*)⁷Bu tesbihi Cenâb-ı Peygamber tavsiye ediyor. Günde yüz kere okuyanlara büyük tebşiratlar vardır.⁸Zor bir tesbih de değil. İnsan, tezgâhının başında, işinin başında da bunu söylemek mümkün! Kimse ağzını tutmaz ya senin! İçinden de söylersen, dışından da söylersen mümkün. İkinci tesbih:

سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ
وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

(*Sübhâna'llâhi, ve'l-hamdü li'llâhi, ve lâ ilâhe illa'llâhu, va'llâhu ekber, ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâhi'l-aliyyi'lazîm*)⁹ Bunu da

⁷ “Bir olan ve ortağı olmayan Allah’tan başka ilah yoktur. Mülk onundur, hamd (övgü) onadır. Diriltir ve öldürür. O her şeye kâdirdir.”

⁸ Buhârî, *Sahîh*, c.XI, s.70, no:3050; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.201, no:4857; Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.371, no:3390; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.302, no:7995; İmam Mâlik, *Muvatta'*, c.II, s.293, no:712; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.422, no:597; Rabi', *Müsned*, c.I, s.204, no:506; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.399; İbn-i Münde, *Tevhid*, c.I, s.414, no:307; Neseî, *Amelü'l-Yevm ve'l-Leyleh*, c.I, s.148, no:25; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.195, no:3721; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXI, s.184, no: 23259.

⁹ “Allah-u Teâlâ'yı noksan sıfatlardan tenzih eder, kemal sıfatlarla tavsif ederim. Bütün hamdler Allah'a aittir. Allah'tan başka ilâh yoktur. Allah en büyüktür. Yüce ve azametli olan Allah'ın gücünden ve kuvvetinden başka güç ve kuvvet yoktur.”

yüz kere söylemeyi, Cenâb-ı Peygamber yine tavsiye buyurmuşlardır. Bunlar da her yerde; yürürken de olur, gelirken de olur, giderken de olur. İnsan, dilini bunlara alıştıırırsa, boş laflarla vaktini geçireceğine, bu tesbihlerle vaktini geçirir. Hem sevap alır, hem günahlardan kendini kurtarmış olur, hem de büyük derecelere nâil olur. Üçüncü tesbih:

سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ وَبِحَمْدِهِ
أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ

(Sübhàna'llàhi ve bi-hamdihî, sübhàna'llàhi'l-azîm, ve bihamdihî estağfiru'llàh.)¹⁰Buharî'nin son hadisidir. Bunu da yüz kere tavsiye buyurmuş, Cenâb-ı Peygamber... Bu tesbihler, Cenâb-ı Hakkı öğmektir. Büyük mükâfatlar alır insan, bunlarla...

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا
لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

(الأعراف: ٢٣)

(Rabbenâ zalemnâ enfüsenâ ve in lem tağfirlenâ ve terhamnâ,

lenekünenne mine'l-hàsirîn.) [Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz.] (A'raf, 7/23) Âdem AS'ın duasıdır.

¹⁰ "Allah'ı hamd ile tesbih ederim. Azim olan Allah'ı hamd ile tesbih eder, mağfiret dilerim."

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

(الأنبياء: ٨٧)

(*Lâ ilâhe illâ ente sübhâneke innî küntü mine'z-zâlimîn.*) [Senden başka hiçbir tanrı yoktur. Seni tenzih ederim. Gerçekten ben zalimlerden oldum!] (Enbiyâ, 21/87) Bunlar büyük dualar, Kur'an'dan alınmış. Bunları da tavsiye ederiz ama çok da zor değil yâni!

Hasbüna'llâhi ve ni'me'l-vekîl... Ni'me'l-mevlâ ve ni'me'n-nasîr... Gufrâneke rabbenâ ve ileyke'l-masîr. Hasbiya'llâhu lâ ilâhe illa hû, aleyhi tevekkeltü ve hüve rabbü'larşî'l-azîm. Lâ ilâhe illa'llâhu'l-melikü'l-hakku'l-mübîn, muhammedün rasûlü'llâh, sâdiku'l-va'dü'l-emîn.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ كَلِمَاتِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ

خَلْقِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ زِينَةَ عَرْشِهِ لَا إِلَهَ

إِلَّا اللَّهُ مِلْأَ سَمَوَاتِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِثْلَ

ذَلِكَ مَعَهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ مِثْلَ ذَلِكَ مَعَهُ

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلَ ذَلِكَ مَعَهُ

(*Lâ ilâhe illa'llâhu adede kelimâtih, lâ ilâhe illa'llâhu adede halkih, lâ ilâhe illa'llâhu*

*zinete arşih, lâ ilâhe illa'llâhu mil'e semâvâtih,
lâ ilâhe illa'llâhu misle zâlike meah, va'llâhu
ekber misle zâlike meah, ve'l-hamdü li'llâhi
misle zâlike meah.)*¹¹

Bunu üç kerre okusa, bütün gün tesbih çekmiş
gibi sevaba nâil olur insan!

*Estağfiru'llâh... (3 defa) Bi-adedi külli'stiğfarin
istağferahü'lmüstağfirûn.*

*Sübhâna'llâh... (3 defa) Bi-adedi külli tesbîhun
sebbehahü'lmüsebbihûn.*

*El-hamdü li'llâh... (3 defa) Bi-adedi külli
tahmîdin hamidehü'l-hâmidûn.*

*Allahu ekber... (3 defa) Bi-adedi külli tekbîrin
kebberahü'l-mükebbirûn...*

*Lâ ilâhe illa'llâh... (3 defa) Bi-adedi külli
tehlîlin hellehü'lmühellilûn,*

*Allah... (3 defa) Bi-adedi külli zikrin
zekerehü'z-zâkirûn, ve gafele an zikrike ve
zikrihi'l-gâfilûn...*

Ente'l-bâki yâ bâkî... (3 defa)

Ente'l-hâdî ente'l-hak, leyse'l-hâdî illâ hû...

*Hüve'l-evvelü ve'l-âhiru ve'z-zâhiru ve'l-
bâtın, ve hüve bi-külli şey'in alîm.*

---

¹¹ “Allah’ın sözleri, kelimeleri adedince, o kadar çok miktarda *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun! Allah’ın yarattığı mahlûklar adedince *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun! Allah’ın Arş-ı A’lâsının ağırlığınca *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun! Semâların, göklerin dolusunca *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun! Bu miktarlara bir o miktar daha *Lâ ilâhe illa'llâh* ilâve olsun. *Allâhu ekber* sözü de bu miktar gibi çok olsun. *El-hamdü li'llâh* sözü de bu miktar gibi çok olsun!”

Hepinizin bildiği bir Şey var: Sokaklarımızdan satıcılar geğer. Her satıcı, satacağı Şey için bağırır. Kimisi de hoparlörle bağırır. Mahalleyi de taciz eder ama, hiç durmaz. Birbiri arkasından: “Şu var! Bu var!” Satacak.

İnsan ondan bir ders alıyor. Yahu Şu adam, satacağı bir ekmek parası için, akşama kadar bağırıyor durmadan. Bütün mahalleyi de rahatsız eder, hoparlörle... Hastası var, çocuğu var; hiç dinlemez.

Biz ise, Allah diyeceğiz oturduğumuz yerde. Camiye geleceğiz, bir namaz kılacağız; bu bize çok gelir. Bunun kaçamak yollarını ararız. Sonra da kılsak olur deriz, Őöyle deriz, böyle deriz... Ama hatamızı bir türlü idrak etmekten aciziz.

İŞte, beş kuruŐ kazanacağım diyerekten, akşama kadar bağıran adam, bizden hayırlı! Ekmek parasını çıkarmak için uğraŐıyor. Biz

ise Allah’a yönelip de bir Allah diyeceğiz, bu bize çok geliyor. Beş dakika fazla oturduk mu, kıyamet kopar. Hele bayramlarda:

“–Hoca Efendi, vakit geçiyor!”

Ne o? Bir dakika, iki dakika geçmiş... Ne ayıp Őeyler bunlar! Neden? Nefisler azgın. Bir an evvel eve gidecek, yemeğini yiyecek, muhabbetine bakacak. Beş dakika camide oturmaya sıkılıyor.

Bursa’daki Cami-i Kebir’in minberinin kafesine, bir yazı yazmışlar. O yazı, hatırımda kaldığına göre:

اَلْمُؤْمِنُ فِي الْمَسْجِدِ كَالسَّمَكِ فِي الْمَاءِ وَالْمُنَافِقُ

فِي الْمَسْجِدِ كَالطَّيْرِ فِي الْقَفْصِ

(*El-mü'minü fi'l-mescid*) “Mü'min mescidde (*ke's-semekü fi'lmâ'*) denizdeki balık gibidir. Denizdeki balık gibi, camiden çıkmayı istemez. (*Ve'l-münâfikü fi'l-mescid*) Mesciddeki münafık da, (*ke't-tayru fi'l-kafes*) kafesin içine sıkışan kuş gibi, kaçmaya çalışır iki tarafa...”

Onu oraya yazmışlar. Allah hepimizi affetsin...

Onun için büyüklerin birisi, Abdülhalik-ı Gücdevânî, oğluna yaptığı nasihatın içerisinde diyor ki:

“—Oğlum, evin mescid olsun!”

Evin mescid olsun! Şurada burada, kahvede gezip durma! Sıkılınca gir camiye! Namazını kıl, ibadetini yap. Otur orada, işin yoksa... İşin varsa, işinle meşgul olursun. Allah, bu mescidlere can ü yürekten severek, ibadet için koşan kulları arasına hepimizi kabul etsin...

—Hoca efendi, bir dua ediver!

[Hüseyin Hoca dua etti. Duadan sonra:]

Bu akşam, Mi'rac gecesi olmak dolayısıyla, bir salât ü selâm okuyalım Efendimiz'e:

Fa'lem ennehü, “Lâ ilâhe illallâh” (10 defa)

Muhammedün rasûlüllah SAS.

“Allâhümme salli alâ... seyyidînâ... Muhammedini'n-nebiyyi'l- ümmiyyi ve alâ... Âlihî ve sahbihî ve sellim.” (3 defa)

Bir Fâtiha-i şerife okuyalım!

.....

Bir salevât-ı şerife okuyalım!

.....

Elem neşrahleke'yi beraber okuyalım:

“—*Elem neşrah leke sadrek... Ve veda'na... anke... vizrek... ellezi... enkada... zahrek... Ve rafa'nâ leke.... zikrek... Feinne... meal... usri... yüsrâ... İnne... meal... usri... yüsrâ... Feizâ... ferağte... fensab... Ve ilâ... rabbike... ferğab.*”

On tane de İhlâs-ı Şerif okuyalım!

.....

Bir Fâtiha-i Şerif daha okuyalım!

.....

Beraber üç salevât-ı şerife okuyalım:

“*Allâhümme salli alâ... seyyidinâ... muhammedini'n-nebiyyi'l- ümmiyyi ve alâ... âlihî... ve sahibihî... ve sellim.*” (3 defa).

Cenâb-ı Hak, dergâhında kabul buyursun da; bu mübarek Mi'rac hürmetine, cümlemizi, sevdiği, razı olduğu kulları arasına kabul buyursun...

Cümlenizin kandilini tebrik ederim... Birçok seneler bu mübarek günlere kavuşmayı Cenâb-ı Hak'tan diler, hepinizin ayrı ayrı duasını da rica ederim...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Mehmet Zahid KOTKU

13. 06. 1980 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

